Dosarul nr. 3-3024/2025
2-25174386-12-3-15122025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

28 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefier Adelina Petcu

examinând în ședință publică cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Sergiu Cernicenco împotriva Inspectoratului Național de Probațiune cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 15 decembrie 2025, Sergiu Cernicenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Național de Probațiune, prin care a solicitat anularea actului administrativ individual defavorabil - Ordinul nr.1608-p din 17 noiembrie 2025 prin care reclamantului i-a fost aplicată sancțiune disciplinare – *****. Totodată a solicitat și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că reclamantul Sergiu Cernicenco exercită funcția publică de şef adjunct al Biroului de Probațiune Drochia şi şef al Secției Supraveghere şi Pedepse Complementare, sediul Rîşcani. Având această calitate, el coordonează nemijlocit executarea pedepselor şi măsurilor neprivative de libertate în raza teritorială a Oficiului Rîşcani, inclusiv cooperarea cu organele de urmărire penală și cu instanțele de judecată pentru asigurarea punerii în executare a hotărârilor judecătoreşti.

La 18 iulie 2025, prin Ordinul nr. 169 al Inspectoratului Național de Probațiune, reclamantul a fost delegat, alături de alți consilieri de probațiune, să participe la un seminar de instruire cu tematica ,,Executarea pedepselor neprivative de libertate prin prisma hotărârilor judecătoreşti”, organizat în colaborare cu Institutul Național al Justiției, pentru data de 22 septembrie 2025, începând cu ora 08:45, în municipiul Chişinău, str. V. Alecsandri nr. 1, et. 5, sala de ședințe. Seminarul făcea parte din programul de formare profesională continuă a

consilierilor de probațiune, aprobat prin actele Ministerului Justiției şi ale INP.

A notat reclamantul că distanța dintre or. Rîşcani şi mun. Chişinău este de aproximativ 171 km, iar deplasarea cu transportul public presupune, în condițiile reale de trafic, un timp de circa 4 ore într-un singur sens. Conform programului efectiv al rutierelor pe ruta Rîşcani - Chişinău, în dimineața zilei de 22.09.2025 exista o singură cursă matinală, la ora 04:00, ceea ce ar fi presupus plecarea în timpul nopții, după o perioadă redusă de odihnă, pentru a putea ajunge la timp la ora 08:45 la seminar. În ziua precedentă, 21.09.2025 (duminică), în orașul Rîşcani a avut loc hramul localității, eveniment tradițional la care reclamantul a primit vizita rudelor. Din motive obiective, plecarea oaspeților s-a prelungit până târziu în noapte, situație pe care reclamantul nu a anticipat-o și care i-a redus substanțial timpul de odihnă necesar pentru o deplasare în siguranță, în toiul nopții, către Chișinău

În acest context, în dimineața zilei de 22 septembrie 2025 reclamantul a optat să se prezinte la locul de muncă din or. Rîşcani, unde avea de îndeplinit atribuții imediate legate de executarea pedepselor în folosul comunității pe o cauză penală în derulare. Potrivit confirmării oficiale emise de Procuratura Drochia - Oficiul Rîşcani, în prima jumătate a zilei de 22 septembrie 2025 reclamantul a fost citat şi s-a prezentat la procuror pentru stabilirea circumstanțelor privind neexecutarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în cauza penală nr. *****, în legătură cu activitatea sa de serviciu.

A susținut că deplasarea din dimineața zilei de 22 septembrie 2025 a fost efectuată cu autoturismul de serviciu *****, aflat în gestiunea Biroului de Probațiune Drochia, sediul Rîşcani, reclamantul fiind persoana responsabilă de exploatarea acestuia conform actelor de predare-primire. Foaia de parcurs şi registrul de evidență a deplasărilor atestă faptul că în ziua de 22 septembrie 2025 autoturismul a fost utilizat pentru traseul domiciliu – birou- Procuratura raionului Rîşcani - birou, exclusiv în interes de serviciu. La întocmirea inițială a foii de parcurs aferente zilei de 22 septembrie 2025, reclamantul a consemnat în mod eronat mențiunea generică „10 km prin oraș”, fără a detalia itinerarul până la procuratură, eroare de completare pe care a recunoscut-o ulterior şi a corectat-o, precizând că deplasarea a fost efectuată numai în interes de serviciu, pentru a răspunde citației procurorului şi a continua lucrul la dosarele din gestiune. Pe tot parcursul zilei de 22 septembrie2025, în intervalul normal al programului de muncă (08:00-17:00), reclamantul s-a aflat fie la biroul din cadrul Biroului de Probațiune Drochia, sediul Rîşcani, fie în incinta Procuraturii raionului Rîşcani, în legătură directă cu atribuțiile de serviciu, îndeplinindu-şi sarcinile specifice funcției. Prezența sa la serviciu este confirmată atât de foaia de parcurs, cât şi de adresa oficială a Procuraturii Drochia- Oficiul Rîşcani.

A indicat că este necontestat faptul că, în aceeași zi, reclamantul nu s-a

prezentat la seminarul de instruire programat la ora 08:45 în mun. Chişinău. Acest aspect rezultă atât din lista de înregistrare a participanților întocmită de Institutul Național al Justiției, care consemnează absența sa de la activitatea de instruire, cât și din propriile explicații scrise depuse în fața Comisiei de disciplină, în care reclamantul recunoaşte că nu a participat la seminar. Imediat ce i s-au solicitat explicații, reclamantul a prezentat în scris Comisiei de disciplină a INP o expunere detaliată a circumstanțelor, arătând că absența de la instruire a fost determinată de cumulul unor factori obiectivi (hramul orașului, programul real al transportului, imposibilitatea de a se deplasa în siguranță în toiul nopții) şi de necesitatea de a acorda prioritate obligațiilor urgente legate de executarea unei hotărâri judecătoreşti în cauza penală menționată. În aceeași explicație, reclamantul a subliniat că în ziua de 22 septembrie 2025 a fost prezent fizic la serviciu în Rîşcani, a respectat programul de muncă şi a îndeplinit toate sarcinile corespunzătoare funcției, iar absența de la seminar reprezintă o omisiune punctuală, pe care şi-a însușit-o şi pentru care şi-a exprimat regretul.

A indicat că în baza sesizării Directorului INP, a fost declanșată o anchetă de serviciu pentru perioada 01.10.2025-20.10.2025, finalizată prin raportul întocmit de doamna Liliana Crețu, şefa Serviciului resurse umane, membru al Comisiei de disciplină. Raportul reține între altele, că la data de 22 septembrie 2025 reclamantul nu a participat la seminarul de instruire şi că, potrivit înscrisurilor din foaia de parcurs şi din registrul de evidență a deplasărilor cu autoturismul de serviciu, au existat lacune de completare, interpretate ca neconformități cu Ordinul INP nr. 268/2024 privind foaia de parcurs şi cu Ordinul nr. 17/2025 privind regimul de utilizare a autovehiculelor de serviciu.

În temeiul acestui raport, la data de 17 noiembrie 2025, Directorul Inspectoratului Național de Probațiune a emis Ordinul nr. 1608-p „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare domnului Cernicenco Sergiu”, prin care a calificat situația din 22 septembrie 2025 ca abatere disciplinară constând, în esență, în: neparticiparea la activitatea de formare profesională continuă organizată de INP la 22 septembrie 2025, nerespectarea programului de muncă, neexecutarea ordinelor conducerii INP şi nerespectarea regimului de utilizare a autoturismului de serviciu, inclusiv prin completarea considerată necorespunzătoare a foilor de parcurs. În temeiul acestor constatări, reclamantului i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară „*****”.

Ulterior, reclamantul a urmat procedura prealabilă prevăzută de Codul administrativ, adresând Directorului INP o cerere de revizuire a Ordinului nr. 1608-p, în care a reiterat circumstanțele expuse mai sus şi a solicitat constatarea caracterului disproporționat al sancțiunii în raport cu situația de fapt reală, în care el s-a aflat la serviciu întreaga zi, a răspuns unei citații a procurorului în interesul serviciului şi a utilizat autoturismul doar pentru îndeplinirea atribuțiilor funcției

publice.

A relatat că delegarea formală la un seminar Chişinău, imposibilitatea rezonabilă de a se deplasa la ora 08:45 în condițiile date, prezența efectivă la locul de muncă din Rîşcani şi la Procuratură pentru executarea obligațiilor de serviciu, precum şi cooperarea deplină cu ancheta de serviciu - rezultă că evenimentele din 22 septembrie 2025 reprezintă o neparticipare punctuală la o activitate de instruire, în condițiile în care reclamantul şi-a îndeplinit integral celelalte atribuții de serviciu şi nu a cauzat niciun prejudiciu material instituției. Acesta este cadrul factual pe care reclamantul îşi întemeiază prezenta contestație împotriva Ordinului nr. 1608-p din 17.11.2025.

A invocat că ordinul nr. 1608-p pornește de la premisa factuală că, la data de 22.09.2025, reclamantul ar fi încălcat programul de muncă şi ar fi manifestat un „refuz nejustificat" de a executa dispozițiile conducătorului, prin neprezentarea la seminarul de instruire din mun. Chişinău şi prin neinformarea prealabilă a conducerii despre această neprezentare. Această premisă este însă în contradicție cu materialul probator administrat şi reprezintă, în esență, o reinterpretare arbitrară a faptelor, incompatibilă atât cu exigențele Legii nr. 158/2008, cât și cu standardele CEDO.

În plan factual, nu s-a contestat niciodată - dimpotrivă, a fost confirmat oficial că, în dimineața zilei de 22.09.2025, reclamantul a fost citat şi s-a prezentat la Procuratura Drochia - Oficiul Rîşcani ,în legătură cu activitatea de serviciu, în cauza penală nr. *****, pentru clarificarea neexecutării unei pedepse de muncă în folosul comunității. Această împrejurare rezultă din adresa Procuraturii şi este susținută de foaia de parcurs şi registrul de evidență a deplasărilor cu autoturismul de serviciu, care consemnează deplasarea la procuratură şi întoarcerea la birou în intervalul programului de lucru. Faptul că prima completare a foii de parcurs a conținut mențiunea generică „10 km prin oraș", ulterior corectată şi explicată ca eroare materială, nu schimbă realitatea că deplasarea a fost efectuată în interes de serviciu, pentru îndeplinirea unei obligații funcționale directe.

Mai mult, în explicațiile scrise prezentate Comisiei de disciplină, reclamantul a notat că, în ziua de 22.09.2025, s-a aflat fizic la locul de muncă din Rîşcani, a respectat programul de lucru, şi-a desfăşurat activitatea fie la birou, fie la procuratură. Nici raportul de anchetă şi nici Ordinul nr. 1608-p nu neagă în mod concret aceste fapte; ele doar le minimalizează sau le ignoră atunci când califică situația ca „nerespectare a programului de muncă" şi „refuz nejustificat de executare a dispozițiilor". Această omisiune deliberată de a integra circumstanțele favorabile funcționarului este, ea însăşi, contrară obligației de cercetare completă şi imparțială a stării de fapt impusă de Codul administrativ.

Din perspectivă juridică, art. 57 lit. a) din Legea nr. 158/2008 privește „nerespectarea programului de muncă", noțiune care, în mod firesc şi rezonabil,

vizează absența nemotivată de la serviciu, întârzierea sistematică, părăsirea intempestivă a locului de muncă sau alte manifestări similare de neprezență sau indisciplină temporală. Ea nu poate fi extinsă, printr-o interpretare forțată, la o situație în care funcționarul este prezent în întregime în intervalul programului de muncă, dar desfășoară o activitate de serviciu într-un alt loc decât cel inițial planificat (seminarul din Chișinău), activitate generată de o citație a procurorului în legătură cu executarea hotărârilor judecătoreşti. A considera că, în asemenea condiții, ar exista „nerespectarea programului" înseamnă a desprinde norma de realitatea pe care ea a fost instituită să o reglementeze. Reclamantul nu a absentat, nu a lipsit nemotivat, nu a părăsit locul de muncă în interes personal; dimpotrivă, a acordat prioritate unei obligații operative de serviciu - cooperarea cu procurorul în vederea asigurării executării unei pedepse neprivative de libertate - față de o activitate de formare profesională.

La fel, art. 57 lit. e) din Legea nr. 158/2008, referitor la „refuzul nejustificat de îndeplini sarcinile şi dispozițiile conducătorului", presupune, în mod logic, existența unei manifestări explicit negative de voință: funcționarul să fi fost sesizat cu o dispoziție clară, să i se fi cerut în mod direct executarea ei, iar acesta, deși în măsură să o execute, să o fi refuzat expres, neîntemeiat, eventual în mod repetat sau perseverent. Or, în cauza dată, nu există nici-un înscris, nici o declarație, nici o probă care să ateste un asemenea „refuz". Reclamantul nu a contestat ordinul de delegare, nu a declarat că nu dorește să participe la seminar şi nici nu a ignorat instrucțiunile cu rea-credință; a recunoscut că nu s-a prezentat la Chişinău în acea zi, a explicat cauzele obiective (distanța, programul real al rutelor, hramul localității şi vizita rudelor, citația procurorului) şi a arătat că a optat să rămână în Rîşcani pentru a executa atribuții imediate de serviciu

În concluzie, lipsa unui temei real şi reinterpretarea extensivă a art. 57 lit. a) şi e) din Legea nr. 158/2008 transformă Ordinul nr. 1608-p într-un act disciplinar arbitrar, contrar principiului legalității sancțiunii, dreptului la un proces echitabil (art. 6 CEDO) şi exigenței de a nu aduce atingere nejustificată vieții private profesionale (art. 8 CEDO). Această constatare, coroborată cu circumstanțele concrete ale zilei de 22.09.2025 şi cu conduita de bună-credință a reclamantului, impune anularea Ordinului contestat ca lipsit de temei şi de fundament juridic.

În materie disciplinară, punctul de plecare obligatoriu îl constituie principiul legalității, consacrat de art. 21 din Codul administrativ, potrivit căruia autoritățile publice pot acționa doar în limitele competenței şi în condițiile expres stabilite de lege, precum şi caracterul limitativ al abaterilor disciplinare, prevăzut de art. 56-57 din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcționarul public. Aceste dispoziții legale nu au un caracter pur declarativ, ci instituie un veritabil „regim de tipicitate" al răspunderii disciplinare: funcționarul public poate fi sancționat numai pentru fapte determinate, descrise în mod clar de legiuitor, şi numai în măsura în care conduita

sa concretă se suprapune, fără extensii arbitrare, peste unul dintre tipurile de abatere expres prevăzute de lege.

Articolul 56 din Legea nr. 158/2008 definește abaterea disciplinară ca fapta ilicită, săvârșită cu vinovăție, prin care funcționarul încalcă obligațiile de serviciu sau normele de comportament, iar art. 57 enumeră limitativ categoriile de abateri (refuz nejustificat de a îndeplini sarcini, neglijență repetată, acțiuni care aduc atingere prestigiului autorității, încălcarea obligațiilor şi restricțiilor legale etc.). Legiuitorul a evitat, în mod intenționat, formulările generale şi neclare, tocmai pentru a garanta că funcționarul poate prevedea, într-o măsură rezonabilă, care conduite sunt pasibile de sancțiune şi ce consecințe pot decurge din ele. Prin urmare, atât definirea, cât şi interpretarea acestor abateri trebuie să fie strictă, iar nu extensivă sau analogică, în defavoarea funcționarului public.

Din motivarea ordinul nr. 1608-p rezultă că, pentru neparticiparea la seminarul din 22.09.2025, erorile materiale de completare a foii de parcurs şi utilizarea ocazională a automobilului de serviciu în weekend, conducerea Inspectoratului Național de Probațiune a reținut, toate literele art. 57 (a, e, f, g, j) din Legea nr. 158/2008, fără a stabili şi descrie în mod concret corespondentul factual al fiecărei încadrări juridice.

Această tehnică de motivare este incompatibilă cu art. 21 din Codul administrativ. În loc să aplice legea în sensul său strict şi previzibil, autoritatea publică a extins în mod artificial conținutul normelor disciplinare, transformând enumerarea limitativă de la art. 57 într-un fel de „clauză generală” de sancționare a oricărei conduite apreciate subiectiv ca necorespunzătoare. Astfel, neparticiparea punctuală la un seminar de instruire este, în acelaşi timp, calificată drept „nerespectare a programului de muncă” (lit. a), „refuz nejustificat de executare a ordinelor” (lit. e) şi, „acțiune care aduce atingere prestigiului INP” (lit. g), fără să se explice în ce constă, în concret, fiecare dintre aceste încălcări şi cum se justifică cumularea lor pentru aceeași împrejurare de fapt. În mod similar, erorile materiale de completare a unei foi de parcurs şi o utilizare ocazională a automobilului de serviciu, recunoscută şi regretată, sunt elevate la rangul de „neglijență repetată” şi „încălcare a obligațiilor şi restricțiilor stabilite de lege”, din nou fără individualizare şi fără demonstrarea elementelor constitutive ale fiecărei abateri.

A relatat că raportând aceste constatări la prezenta cauză, devine evident că problema nu rezidă în însăşi redactarea art. 56-57 din Legea nr. 158/2008, ci în modul în care aceste dispoziții au fost utilizate de către autoritatea pârâtă. Or, principiul legalității, consacrat de art. 21 din Codul administrativ şi de art. 6 din Convenție în dimensiunea sa de protecție împotriva arbitrariului, nu permite o asemenea manieră de aplicare a legii. Autoritatea publică nu poate „umple” prin proprie apreciere spațiile dintre literele art. 57, nu poate adăuga noi cazuri de abatere disciplinară şi nu poate transforma o listă limitativă într-o clauză generală

de sancționare.

Mai mult ca atât, raportul de anchetă şi Ordinul contestat se limitează la formule general, completări incomplete, neconforme, fără a indica: datele concrete, traseele exacte, numărul de kilometri, persoanele care ar fi constatat deficiențele, eventualele neconcordanțe dintre foile de parcurs, consumul de combustibil şi realitatea deplasărilor. Nu se administrează explicații de la compartimentul contabilitate, nu se efectuează verificări punctuale ale registrelor de exploatare a autovehiculului, nu se indică niciun prejudiciu efectiv adus instituției. În lipsa acestor elemente, concluzia privind „neglijența repetată" nu este decât o afirmație generală, neprobată, care nu poate servi drept fundament serios pentru o sancțiune disciplinară. Mai mult, comisia de disciplină și conducerea INP nu valorifică nici explicațiile scrise ale reclamantului, prin care acesta a recunoscut erorile materiale de completare a foilor de parcurs, a arătat că deplasarea din 22 septembrie 2025 a avut ca destinație Procuratura raionului Rîşcani şi a explicat împrejurările în care autoturismul de serviciu a fost utilizat. Or, în termeni juridici, a menționat reclamantul că se află în fața unei cercetări vădit incomplete şi părtinitoare a stării de fapt: probele favorabile reclamantului (confirmarea procuraturii, foile de parcurs corectate, explicațiile scrise) sunt fie ignorate, fie minimalizate, iar accentul este pus exclusiv pe o serie de imputări generale, neindividualizate. Această abordare contravine nu doar art. 22 din Codul administrativ, ci şi standardelor procedurale dezvoltate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în aplicarea art. 6 din Convenție. Or, în materia răspunderii disciplinare, această exigență este accentuată în cauze precum Denisov c.Ucraina și Ramos Nunes de Carvalho e Sa c.Portugalia.

Deși aceste cauze privesc, în mod particular, statutul judecătorilor, principiile enunțate de Curte au un caracter general și se aplică mutatis mutandis tuturor procedurilor disciplinare care privesc funcționari publici sau persoane ce exercită funcții de autoritate. Esențial este faptul că, în accepțiunea Curții, o procedură disciplinară nu poate fi considerată echitabilă dacă organul de disciplină sau instanța de control: (i) nu acordă atenție probelor şi argumentelor favorabile persoanei sancționate; (ii) nu motivează de ce aceste probe sunt considerate irelevante sau neconvingătoare; sau (iii) se limitează la a reproduce concluziile unui raport administrativ, fără o analiză independentă a materialului probator. În plus, lipsa unei cercetări efective a stării de fapt şi ignorarea probelor favorabile reclamantului afectează şi aparența de imparțialitate a comisiei de disciplină. Curtea Europeană a arătat în repetate rânduri, inclusiv în cauza Oleksandr Volkov c. Ucraina, că procedurile disciplinare nu trebuie să fie doar obiectiv corecte, ci şi să apară ca atare, oferind garanții suficiente împotriva suspiciunii de părtinire sau de pre-determinare a rezultatului. Atunci când organul de disciplină selectează şi valorifică doar acele elemente care susțin sancționarea, trecând sub tăcere circumstanțele exoneratoare sau atenuante, se creează imaginea unei proceduri

orientate spre confirmarea unei sancțiuni deja decise, şi nu a unei cercetări oneste a adevărului. Astfel a concluzionat reclamantul că obligația legală de cercetare completă şi obiectivă a stării de fapt, prevăzută de art. 22 Cod administrativ şi de Regulamentul comisiei de disciplină, a fost ignorată.

În materia răspunderii disciplinare, exigențele rezultate din art. 31 Cod administrativ sunt consolidate de prevederile speciale ale Legii nr. 158/2008. Astfel, art. 56-59 din această lege cer, în mod implicit, ca constatarea abaterii şi aplicarea sancțiunii disciplinare să se facă în urma unei cercetări prealabile, cu descrierea detaliată a faptei, a tuturor circumstanțelor relevante, a încadrării juridice şi a motivelor care justifică alegerea unei anumite sancțiuni, ținându-se seama de gravitatea abaterii, consecințele acesteia şi conduita anterioară a funcționarului. Or, o asemenea analiză este imposibil de efectuat şi de verificat în lipsa unei motivări reale, care să depășească nivelul unor simple trimiteri la texte legale şi la ordine interne. Din lectura ordinului nr.1608-p se observă că motivarea constă, în reproducerea, a mai multor articole din Legea nr. 158/2008 (art. 22, 23, 5656, 57, 58, 59) şi din ordinele interne ale INP (nr. 17, nr. 18, nr. 268/2025), fără a fi explicat în mod concret: - care este fapta individual determinată ce corespunde fiecărei litere în parte a art. 57; - în ce constă, în plan factual, caracterul „„repetat” al pretinsei neglijențe la completarea foilor de parcurs; - ce prejudicii materiale sau de imagine ar fi provocat fiecare faptă imputată - atât instituției, cât şi sistemului probațiunii în ansamblu; - de ce, raportat la aceste elemente, s-a optat pentru sancțiunea de „*****”, şi nu pentru o măsură mai blândă (de exemplu, avertisment) sau chiar pentru clasarea cauzei disciplinare. Lipsa acestor clarificări transformă motivarea Ordinului într-o formă bazată pe formule standard. Faptele sunt prezentate vag, într-un bloc omogen, fără delimitarea timpului, a locului, a contextului şi a implicațiilor fiecărei conduite.

A notat că ordinul nr. 1608-p este viciat în mod fundamental prin lipsa unei motivări reale, individualizate. El nu îndeplinește exigențele art. 31 Cod administrativ, nu asigură reclamantului posibilitatea de a înțelege în mod concret motivul sancționării şi de a-şi formula o apărare efectivă, şi nu permite instanței să exercite un control judecătoresc deplin asupra legalității și proporționalității măsurii. Totodată, prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, această deficiență de motivare echivalează cu o încălcare a dreptului la un proces echitabil şi a dreptului la respectarea vieții private profesionale.

A susținut că autoritatea nu a analizat deloc, la individualizarea sancțiunii, elementele esențiale care atestă un grad redus de pericol social şi o conduită profesională general pozitivă: vechimea în serviciu a reclamantului, lipsa oricăror sancțiuni disciplinare anterioare, evaluările profesionale favorabile, volumul şi complexitatea atribuțiilor exercitate, precum şi cooperarea deplină în cadrul anchetei de serviciu (prezentarea de explicații, recunoașterea erorilor materiale,

exprimarea regretului şi disponibilitatea de a se conforma pe viitor regulilor interne). Ordinul nu identifică niciun prejudiciu material cauzat instituției, nicio perturbare semnificativă a activității Biroului de Probațiune şi nici vreo afectare reală a imaginii sistemului de probațiune în ansamblu. În aceste condiții, aplicarea sancțiunii de „*****", înscrisă în dosarul personal al funcționarului public, apare vădit disproporționată. Chiar dacă, în abstract, „*****a" este una dintre sancțiunile mai puțin severe, inserarea acesteia în dosarul personal produce efecte juridice şi profesionale concrete: influențează negativ aprecierea activității la evaluările ulterioare, diminuează șansele de promovare, poate afecta acordarea sporurilor de performanță şi conturează o imagine profesională deteriorată. Cu alte cuvinte, impactul acestei sancțiuni depășește sfera pur formală şi atinge direct cariera şi reputația reclamantului.

În concluzie, sancțiunea disciplinară de „*****” aplicată reclamantului prin Ordinul nr. 1608-p apare ca o ingerință disproporționată atât în raport cu art. 29 din Codul administrativ şi art. 58-59 din Legea nr. 158/2008, cât şi în lumina standardelor stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

A indicat reclamantul că un element central care demonstrează netemeinicia și nelegalitatea Ordinului nr. 1608-p este ignorarea completă de către autoritatea emitentă a conflictului obiectiv de obligații în care s-a aflat reclamantul la data de 22.09.2025. În acea dimineață, reclamantul era, în mod simultan, ținut de două obligații profesionale distincte: pe de o parte, obligația de a participa la seminarul de instruire organizat în mun. Chișinău, în temeiul ordinului de delegare; pe de altă parte, obligația de a răspunde citației procurorului în vederea clarificării executării unei pedepse de muncă neremunerată în folosul comunității, în cauza penală nr. *****, atribuție ce ține de esența funcției sale de consilier de probațiune. Prin urmare, nu poate exista nicio îndoială asupra faptului că reclamantul şi-a exercitat efectiv, în acea dimineață, atribuțiile de funcție în legătură directă cu executarea unei hotărâri judecătoreşti.

În același timp, distanța dintre or. Rîşcani şi mun. Chişinău, durata deplasării efective (aproximativ 3,5-4 ore într-un singur sens), programul rutelor şi ora de începere a seminarului (08:45) făceau nerealistă, în concret, prezența simultană atât la seminar, cât şi la ședința de la procuror în aceeași dimineață. Pentru a ajunge la timp la Chişinău, reclamantul ar fi trebuit să se deplaseze în toiul nopții, cu un mijloc de transport public limitat ca frecvență şi confort, după o zi de duminică în care, în mod tradițional, a avut loc hramul localității şi vizita rudelor. Chiar şi în absența acestor elemente personale, simpla realitate geografică şi logistică arată că un consilier de probațiune din Rîşcani nu poate fi, în același timp şi în aceeași dimineață, şi la Chişinău, şi la Procuratura Rîşcani, decât cu prețul ignorării obligației față de una dintre aceste două autorități. În fața unui asemenea conflict obiectiv de obligații, era de datoria autorității publice - atât comisia de disciplină,

cât şi conducerea INP - să aplice cu bună-credință principiile de raționalitate, echilibru şi prioritate funcțională.

Un alt viciu structural al Ordinului nr. 1608-p, de natură să impună anularea sa, ține de caracterul confuz şi cumulativ al imputărilor care stau la baza sancțiunii disciplinare. Actul contestat reunește, în același dispozitiv sancționator, fapte distincte în timp şi natură neparticiparea la seminarul din 22.09.2025, utilizarea autoturismului în scopuri personale, precum şi așa-zisele „erori repetate" de completare a foilor de parcurs pe parcursul lunii septembrie, şi le subsumează, global, unui număr considerabil de temeiuri legale, prin trimitere cumulativă la mai multe litere ale art. 57 din Legea nr. 158/2008. În aceste condiții, nici funcționarul vizat şi nici instanța de contencios administrativ nu pot determina cu precizie care faptă anume a determinat aplicarea sancțiunii de „*****", care este ponderea fiecăreia în ansamblul deciziei şi dacă, în absența uneia sau alteia dintre ele, sancțiunea ar mai fi fost considerată justificată. Astfel, reclamantul nu se poate apăra în mod efectiv decât împotriva unor acuzații concretizate, bine delimitate în timp, spațiu şi conținut, nu împotriva unei liste de reproşuri formulate generic, fără legarea strictă a fiecărei fapte de câte un temei juridic distinct. Regimul național al răspunderii disciplinare nu lasă loc pentru o asemenea abordare. Articolul 59 alin. (3) din Legea nr. 158/2008 prevede în mod expres că sancțiunea disciplinară, alta decât avertismentul, nu poate fi aplicată decât după cercetarea prealabilă a faptei imputate şi după audierea echitabilă a funcționarului public de către comisia de disciplină. Această audiere echitabilă presupune, în mod logic, nu doar posibilitatea formală de a prezenta explicații, ci şi cunoașterea clară a faptelor și încadrărilor juridice imputate, astfel încât funcționarul să știe exact pentru ce este cercetat, ce elemente i se reproşează şi în ce măsură acestea sunt considerate abatere în sensul art. 57 din lege.

Or, Ordinul nr. 1608-p nu îndeplinește aceste exigențe. El nu precizează, de exemplu, dacă neparticiparea la seminarul din 22.09.2025 este calificată, în sine, drept „nerespectare a programului de muncă" (lit. a), „refuz nejustificat de executare a ordinelor conducătorului" (lit. e) sau „acțiune care aduce atingere prestigiului INP" (lit. g), ori dacă toate aceste încadrări se aplică simultan aceleiași fapte. În același mod, nu este clar dacă deplasarea de duminică din 07.09.2025 sau erorile de completare a foii de parcurs sunt cele care ar constitui „neglijență repetată" în sensul literei f), sau dacă această sintagmă este utilizată doar ca o formulă generală, fără ancorare în fapte individualizate.

În concluzie, reclamantul a relatat că Ordinul a fost emis cu nesocotirea principiilor de bază ale activității administrative - legalitatea, proporționalitatea, motivarea şi cercetarea completă a stării de fapt - astfel cum sunt consacrate de Codul administrativ. Articolul 21 impune autorităților publice obligația de a acționa strict în limitele şi condițiile stabilite de lege, articolul 22 le obligă să

cerceteze din oficiu şi cu imparțialitate starea de fapt, luând în considerare atât elementele defavorabile, cât şi pe cele favorabile persoanei vizate, iar articolele 29 şi 31 cer ca orice ingerință în drepturile şi interesele legitime ale persoanei să fie proporțională și motivată în mod real, cu indicarea temeiului de fapt şi de drept şi a raționamentului care leagă faptele de norma juridică aplicată. Or, în speță, autoritatea pârâtă a: - interpretat extensiv şi arbitrar dispozițiile Legii nr. 158/2008 depășind cadrul normativ permis; - ignorat deliberat probe esențiale favorabile reclamantului (confirmarea Procuraturii, explicațiile scrise, foile de parcurs corectate); - a omis să motiveze în mod individualizat abaterile reținute şi sancțiunea aplicată, recurgând la formule stereotipe şi reproduceri de texte legale.

Ordinul se întemeiază pe o aplicare deformantă a art. 56-57 din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcționarul public. Enumerarea limitativă a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 57 a fost tratată, în concret, ca o clauză generală de sancționare, în care aceleaşi fapte - neparticiparea punctuală la un seminar de instruire, o utilizare ocazională a autoturismului de serviciu în weekend, erori materiale de completare a foii de parcurs, au fost calificate, în bloc, drept „nerespectare a programului de muncă”, „refuz nejustificat de executare a ordinelor”, „neglijență repetată”, „acțiuni care aduc atingere prestigiului instituției” şi „încălcarea obligațiilor şi restricțiilor stabilite prin lege". O asemenea multiplicare a încadrărilor juridice, fără individualizarea precisă a fiecărei fapte şi fără demonstrarea existenţei unei abateri reale de gravitatea invocată, contravine caracterului restrictiv al normelor disciplinare şi afectează grav previzibilitatea regimului de răspundere.

Sancțiunea de „*****” aplicată reclamantului este disproporționată în raport cu gravitatea reală a faptelor reținute şi cu conduita sa profesională anterioară, ireproşabilă. Elementele materiale imputate sunt de natură minoră, izolate, lipsite de consecințe reale asupra activității instituției şi însoțite de circumstanțe atenuante evidente: prezența efectivă la serviciu şi la procuratură în data de 22.09.2025, lipsa unui prejudiciu instituțional, recunoaşterea şi regretul pentru erorile de completare a foilor de parcurs, plata combustibilului din mijloace proprii pentru deplasarea din ziua de duminică, cooperarea deplină în ancheta de serviciu. În aceste condiții, o sancțiune înscrisă în dosarul personal cu impact direct asupra reputației profesionale, a evaluărilor ulterioare şi a perspectivelor de promovare depăşeşte vădit ceea ce este necesar pentru atingerea scopului legitim al menținerii disciplinei şi contravine art. 29 Cod administrativ şi art. 58-59 din Legea nr. 158/2008, care impun alegerea celei mai blânde sancțiuni adecvate.

Argumentele pârâtului

Prin referința depusă la 21 ianuarie 2026, Inspectoratul Național de Probațiune a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d.51-55).

În ședința de judecată, avocatul Eugeniu Musteață, reprezentantul

reclamantului Sergiu Cernicenco a pledat pentru admiterea integrală a acțiunii.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Inspectoratul Național de Probațiune, Ion Tulbure, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Aprecierea instanței

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acţiunea este admisibilă și urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

Referitor la admisibilitatea acțiunii

În sensul art. 20 şi art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege.

Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

În sensul art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În acord cu prevederile art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În condițiile cauzei deduse judecății, Ordinul nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025 a Inspectoratului Național de Probațiune de aplicare lui Sergiu Cernicenco a sancțiunii disciplinare – *****, constituie în sine act administrativ individual defavorabil destinatarului, pasibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Reieșind din prevederile art.206 și 224 Cod administrativ, se atestă că acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în contestare.

Instanța de judecată notează că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată inter alia de revendicarea de către reclamant a

încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Articolul 39 Cod administrativ, statuează că controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea" din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare *în prima facie* - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc.– probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Așa cum a fost menționat supra, reclamantul Sergiu Cernicenco este destinatarul ordinului contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea" nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului". „Revendicarea încălcării" justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului" se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond. Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În sensul celor enunțate, instanța de judecată reține că, aplicarea sancțiunii disciplinare-*****, reclamantului Sergiu Cernicenco prin Ordinul nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025 îi afectează dreptul fundamental al acesteia la muncă și la exercitarea unei funcții publice.

Astfel, la caz, condiția revindecării unui drept în sensul art.17 Cod administrativ, este întrunită.

În conformitate cu art. 191 alin. (1) Cod administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

În temeiul art. 191 alin. (1) Cod administrativ, controlul de legalitate a actelor Inspectoratului Național de Probațiune este de competența Judecătoriei Chișinău,

sediul Rîșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 Cod administrativ. Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil, instanța de judecată va reține următoarele.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Articolul 19 Cod administrativ, prevede că cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

În sensul art. 162 alin. (1) Cod administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

Potrivit art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Astfel, cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea litigii sunt exceptate de la obligativitatea tranșării prejudiciare în conformitate cu art. 60 alin. (4) al Legii nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public, combinat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

Ținând cont de prevederile art. 209 din Codul administrativ, instanța concluzionează că acțiunea reclamantului din 15 decembrie 2025 a fost depusă în termen, cu respectarea termenului de 30 de zile.

Având în vedere cele reținute, instanța de judecată apreciază că acțiunea este depusă cu respectarea competenței materiale și jurisdicționale, în termenul prevăzut de lege, fiind contestat un act administrativ al autorității publice competente, care produce efecte juridice în exterior și are caracter defavorabil reclamantului.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

Cadrul normativ general.

În acord cu art. 16 din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile

corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În consonanță cu art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităților publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În acord cu art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității.

(2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă:

a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege;

b) este necesară pentru atingerea scopului;

c) este rezonabilă.

(3) Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

În concordanță cu art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale şi operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Potrivit art. 32 din Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanţii să poată înţelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar şi uşor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condiţiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

În conformitate cu art. 38 din Codul administrativ, înaintea fiecărei decizii judecătoreşti pe fond, participanților la proces li se oferă posibilitatea de a-şi expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice

persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă de judecată independentă, imparţială şi instituită prin lege. În acest scop, instanţa de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege şi să asigure desfăşurarea cu celeritate a procesului.

Conform art. 92 din Codul administrativ, autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele.

(2) Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

În corespundere cu art. 94 din Codul administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele şi circumstanţele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Potrivit art. 118 din Codul administrativ, motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;

b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau

c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

În acord cu art. 120 din Codul administrativ, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă:

a) numele/denumirea autorităţii publice care a emis actul administrativ;

b) numele colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ;

c) numele destinatarului actului administrativ;

d) data la care a fost emis actul administrativ;

e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ);

f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ;

g) decizia cu privire la cheltuieli;

h) informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac;

i) semnătura colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ.

Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. b) şi i), în cazul unui act administrativ individual scris emis în mod automatizat, pot lipsi datele despre nume şi semnătură. Pentru indicarea conținutului pot fi utilizate semne-cheie dacă, în baza explicaţiilor făcute în acest sens, persoana căreia îi este destinat actul administrativ sau care este afectată de acesta poate recunoaşte clar conţinutul actului administrativ.

Potrivit art. 137 din Codul administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Dacă autoritatea publică poate decide discreționar şi doar una din mai multe consecinţe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorităţii publice se reduce la alegerea consecinţei juridice/soluţiei legale.

Stările de fapt identice în esenţă se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv.

Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să îşi exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenţionează să îşi schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Conform art. 219 din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

În conformitate cu art. 225 din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) şi-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Cadrul normativ special.

Legea cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008.

Articolul 1. Obiectul şi scopul legii.

(1) Prezenta lege reglementează regimul general al funcției publice, statutul funcționarului public, raporturile juridice dintre funcționarii publici şi autoritățile publice (în cele ce urmează – raporturi de serviciu), precum şi alte raporturi ce decurg din acestea.

(2) Scopul prezentei legi constă în asigurarea realizării unui serviciu public stabil, profesionist, imparțial, transparent şi eficient în interesul societății şi al statului.

Articolul 2. Noțiuni de bază. În sensul prezentei legi se definesc următoarele noțiuni:

serviciu public - activitate de interes public, organizată şi desfăşurată de către o autoritate publică;

autoritate publică - orice structură organizatorică sau organ, instituite prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public;

funcție publică - ansamblul atribuţiilor şi obligațiilor stabilite în temeiul legii în scopul realizării prerogativelor de putere publică;

funcționar public - persoană fizică numită, în condiţiile prezentei legi, într-o funcție publică;

persoană din corpul de rezervă al funcționarilor publici - persoană fizică ale cărei raporturi de serviciu au încetat prin eliberarea sau demisia din funcția publică şi care este inclus în corpul de rezervă al funcționarilor publici;

funcție de demnitate publică - funcție publică ce se ocupă prin mandat obținut direct în urma alegerilor organizate sau, indirect, prin numire în condiţiile legii;

funcție publică vacantă - funcție publică liberă, fără titular;

funcție publică temporar vacantă - funcție publică cu al cărei titular au fost suspendate raporturile de serviciu sau al cărei titular a fost detaşat ori, după caz, asigură interimatul unei funcții publice de conducere;

administrarea funcției publice şi a funcționarilor publici - ansamblul activităților necesare implementării procedurilor de planificare a resurselor umane, de încadrare, dezvoltare profesională, remunerare şi evaluare a performanțelor profesionale ale funcționarilor publici, precum şi altor politici şi proceduri de personal în vederea realizării optime a misiunii şi obiectivelor strategice ale autorităţii publice.

Conform art.15 alin.(4) din Legea vizată, dreptul la opinie al funcționarului public, în timpul exercitării atribuţiilor, funcționarul public se va abține de la

exprimarea sau manifestarea publică a preferințelor politice şi favorizarea vreunui partid politic sau vreunei organizații social-politice.

În corespundere cu art. 22 alin. (1), lit. d) din Legea vizată, funcționarul public are următoarele obligații generale să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate şi promptitudine, în spirit de inițiativă şi colegialitate toate atribuțiile de serviciu;

În acord cu art. 23 alin. (1) din Lege, funcționarul public este obligat să se conformeze dispozițiilor (ordinelor, indicațiilor obligatorii spre executare) primite de la conducătorul său direct şi de la conducătorul autorităţii publice în care îşi exercită funcția publică.

Conform art. 57 din Legea cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008, constituie abateri disciplinare:

a) nerespectarea programului de muncă, inclusiv absența sau întârzierea nemotivată la serviciu ori plecarea înainte de termenul stabilit în program, admisă în mod repetat;

c) intervențiile în favoarea soluționării unor cereri în afara cadrului legal;

d) nerespectarea cerințelor privind păstrarea secretului de stat sau a confidențialității informațiilor de care funcționarul public ia cunoştință în exercițiul funcției;

e) refuzul nejustificat de a îndeplini sarcinile şi atribuțiile de serviciu, precum şi dispozițiile conducătorului;

f) neglijența, tergiversarea şi/sau îndeplinirea nesatisfăcătoare în mod repetat a sarcinilor;

g) acțiunile care aduc atingere prestigiului autorităţii publice în care activează;

h) încălcarea principiilor de etică şi a normelor de conduită a funcționarului public;

i) desfăşurarea în timpul programului de muncă a unor activităţi cu caracter politic specificate la art.15 alin.(4);

j) încălcarea prevederilor referitoare la obligații şi restricții stabilite prin lege;

k) încălcarea regulilor de organizare şi desfăşurare a concursului, a regulilor de evaluare a performanțelor profesionale ale funcționarilor publici, inclusiv nerespectarea şi/sau refuzul îndeplinirii obligațiilor aferente procedurii de evaluare a performanțelor profesionale ale funcționarului public;

l) alte fapte considerate ca abateri disciplinare în legislația din domeniul funcției publice şi funcționarilor publici sau în legile speciale;

m) încălcarea regulilor şi rigorilor procedurale cu privire la inițierea, desfăşurarea şi înregistrarea controlului de stat asupra activității de întreprinzător;

n) nerespectarea prevederilor art.7 alin.(2) din Legea nr.325/2013 privind evaluarea integrității instituționale.

În acord cu art. 58 din Legea vizată, pentru comiterea abaterilor disciplinare, funcționarului public îi pot fi aplicate următoarele sancțiuni disciplinare:

a) avertisment;

b) mustrare;

c) mustrare aspră;

d) suspendarea dreptului de a fi promovat în funcție în decursul a doi ani;

e) retrogradare într-o funcție publică de nivel inferior, fie din aceeași categorie, fie dintr-o categorie inferioară, şi/sau retrogradare în gradul de calificare;

f) destituire din funcția publică.

Conform art. 59 alin. (1) din Legea vizată, sancțiunea disciplinară se aplică de către persoana/organul care are competența legală de numire în funcție.

(2) Sancțiunile disciplinare se aplică în termen de 12 luni de la data săvârșirii abaterii, cu excepţia sancțiunii disciplinare în cazul emiterii de către Curtea de Conturi a opiniei contrare sau în cazul imposibilității exprimării opiniei asupra situației financiare a autorităţii/instituției bugetare şi cu excepţia sancțiunii disciplinare pentru încălcarea legislației cu privire la declararea averii şi intereselor personale, la soluţionarea conflictelor de interese şi la regimul juridic al incompatibilităților şi restricțiilor, care se aplică în termen de cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a actului prin care se constată săvârșirea abaterii disciplinare.

(3) Sancțiunea disciplinară specificată la art.58 lit. a) se aplică în termen de o lună de la data constatării săvârșirii abaterii, după examinarea explicației scrise privind abaterea săvârșită de către funcționarul public.

Sancțiunile disciplinare specificate la art.58 lit. b)-f) se aplică după cercetarea prealabilă a abaterii imputate şi după audierea funcționarului public de către comisia de disciplină, în termen de o lună de la data constatării săvârșirii abaterii.

(3^1) Curgerea termenelor specificate la alin.(2) şi (3) se suspendă pe perioada aflării funcționarului în concediu de odihnă anual, în concediu de studii sau în concediu medical.

Regulamentul cu privire la comisia de disciplină, anexa nr.7 la Hotărârea Guvernului nr.201 din 11 martie 2009:

Pct. 2 din Regulament menționează că, Comisia de disciplină este o structură deliberativă, fără personalitate juridică, independentă în exercitarea atribuţiilor ce îi revin, care are competența de a asigura cercetarea, atunci când este sesizată, a faptelor funcționarilor publici considerate ca abateri disciplinare şi de a propune sancțiunea disciplinară aplicabilă sau clasarea cauzei, după caz.

Pct. 38 din Regulament, desfășurarea anchetei de serviciu presupune: 1) examinarea sesizării; 2) examinarea explicației scrise privind fapta sesizată; 3) audierea funcționarului public a cărui faptă constituie obiectul sesizării; 4) audierea persoanei care a formulat sesizarea; 5) culegerea informațiilor considerate necesare

pentru rezolvarea cazului, prin mijloacele prevăzute de lege, inclusiv audierea oricăror altor persoane ale căror declarații pot înlesni soluționarea cazului; 6) administrarea probelor, precum și verificarea documentelor și a declarațiilor prezentate.

Conform pct. 52 din Regulamentul cu privire la comisia de disciplină, anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009, cercetarea faptelor sesizate ca abateri disciplinare se finalizează cu adoptarea propunerii comisiei de disciplină cu privire la: 1) sancțiunea disciplinară aplicabilă, în cazul în care s-a dovedit săvârșirea de către funcționarul public a abaterii disciplinare prevăzute de lege; 2) clasarea cauzei, atunci când nu se confirmă săvârșirea unei abateri disciplinare prevăzute de lege sau se constată expirarea termenului specificat la punctul 67 ori încetarea raporturilor de serviciu ale funcționarului public cercetat.

În corespundere cu pct. 55. La individualizarea sancțiunii disciplinare aplicabile funcționarului public, comisia de disciplină ține cont de: 1) cauzele care au determinat săvârșirea abaterii disciplinare; 2) împrejurările în care aceasta a fost săvârșită; 3) gradul de vinovăție; 4) gravitatea şi consecinţele abaterii disciplinare; 5) conduita funcționarului public; 6) existența unor antecedente disciplinare ale funcționarului public, care nu au fost stinse în condiţiile legii.

Conform pct.65 din Regulament vizat mai sus, în actul administrativ de sancționare se indică în mod obligatoriu:

1) temeiurile de fapt şi de drept ale aplicării sancțiunii;

2) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;

3) organul în care sancțiunea poate fi contestată;

4) motivul pentru care a fost aplicată o altă sancțiune decât cea propusă de comisia de disciplină, în situația specificată la punctul 64 al prezentului Regulament.

În opinia instanței de judecată, exigența de bază față de autoritatea publică în situația din speță, este ca aceasta să acționeze cu bună-credință, cu respectarea principiilor legalității, proporționalității și securității raporturilor juridice, precum și cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor asupra cărora se răsfrâng efectele actelor administrative emise. Or, în cadrul examinării prezentei cauze, instanța urmează să verifice dacă autoritatea publică pârâtă, la emiterea ordinului contestat, a respectat aceste principii fundamentale și dacă ingerința produsă asupra statutului profesional al reclamantului a fost una legală, justificată și proporțională.

Instanța reține că din dosarul administrativ se atestă cu certitudine că conform ordinului nr. 382-p din 29 ianuarie 2025, Sergiu Cernicenco a fost numit prin promovare în funcția de Șef adjunct direcție, Șef al secției supraveghere și pedepse complimentare a Biroului de probațiune Drochia (f.d. 28 dosar administrativ).

Conform sesizării nr. 03/02-999 din 25 septembrie 2025, directorul Inspectoratului Național de Probațiune a solicitat Comisiei de disciplină a Inspectoratului Național de Probațiune inițierea anchetei de serviciu în privința funcționarului public, din cadrul Biroului de Probațiune Drochia, sediul Rîșcani, șef adjunct, Sergiu Cernicenco (f.d.26-27, dosar administrativ).

La 20 octombrie 2025, Sergiu Cernicenco a depus explicații în adresa Comisiei de disciplină a Inspectoratului Național de Probațiune referitor la utilizarea automobilului de serviciu în data de 22 septembrie 2025 și a menționat că distanța totală parcursă, conform foii de parcurs a fost de 10 km și s-a desfășurat între locul de păstrare a automobilului și sediul serviciului (f.d. 23, dosar administrativ)

Conform raportului privind rezultatele anchetei de serviciu desfășurate asupra sesizării nr. 9 din 29 septembrie 2025 în privința dlui Sergiu Cernicenco, șef adjunct al Biroului de probațiune Drochia, șef al Secției supraveghere și pedepse complimentare, în temeiul Regulamentului cu privire la Comisia de disciplină, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 201/2009, Anexa n. 7, s-a stabilit că dl Sergiu Cernicenco a admis următoarele încălcări disciplinare și anume:

- neparticiparea la activități de formare și dezvoltare profesională continuă organizate la 22 septembrie 2025, de către INP, constatată prin absența nemotivată de la seminarul de instruire din data de 22 septembrie 2025;
- neexecutarea ordinelor/dispozițiilor primite de la conducătorul său direct și de la conducătorul INP;
- neîndeplinirea cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate a atribuțiilor de serviciu;
- nerespectarea programului de muncă;
- refuzul nejustificat de a îndeplini sarcinile și atribuțiile de serviciu, precum și dispozițiile conducătorului;
- neglijența, tergiversarea și/sau îndeplinirea nesatisfăcătoare în mod repetat a sarcinilor;
- acțiuni care aduc atingere prestigiului INP;
- încălcarea prevederilor Ordinului nr.17 din 26 februarie 2025 al directorului INP, utilizarea autovehiculelor de serviciu este permisă exclusiv pentru exercitarea atribuțiilor funcționale;
- necompletarea strictă și deplină a registrului de evidență a deplasărilor efectuate cu automobilul de serviciu;
- necompletarea justă, strictă și deplină a foilor de parcurs, cu încălcarea prevederilor Ordinului nr.268/2005 „Cu privire la aprobarea foii de parcurs pentru autoturisme și a instrucțiunii privind completarea și prelucrarea foii de parcurs”;
- neprezentarea unui document justificativ care ar justifica absența de la seminarul din 22 septembrie 2025.(f.d.12-18, dosar administrativ)

La 23 octombrie 2025, Sergiu Cernicenco a depus explicații în adresa Comisiei de disciplină din cadrul Inspectoratului Național de Probațiune, menționând că în concluzia raportului anchetei de serviciu s-a constatat corect că nu a fost prezent la seminarul din 22 septembrie 2025, însă a subliniat că în acea zi s-a aflat la serviciu în or. Rîșcani, fapt confirmat prin dovada prezentată de procurorul din Procuratura raionului Rîșcani, precum și prin foaia de parcurs care atestă deplasarea sa la procuratură și prezența la birou. (f.d. 10-11, dosar administrativ).

Conform procesului-verbal nr. 2 din 24 octombrie 2025 al ședinței Comisiei de disciplină din cadrul INP, Comisia a supus votului concluzia formulată de membra cu atribuții în desfășurarea anchetei disciplinare, potrivit căreia fapta comisă de dl Sergiu Cernicenco, a constituit abatere disciplinară în conformitate cu prevederile art. 57 lit. a), e), f), g) din Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public și în temeiul art. 58 lit. b) din Legea nr. 158/2008 i-a fost aplicată sancțiune disciplinară - ***** (f.d. 7-9, dosar administrativ).

Conform ordinului nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025 emis de Inspectoratul Național de Probațiune ,,Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare domnului Sergiu Cernicenco", s-a ordonat: pentru încălcarea prevederilor art. 210, art. 355 din Codul muncii, art. 22 alin. (1) lit. d), lit. h) art. 23, art. 56, art. 57 lit. a), e), f), j), art. 58 lit. a), art. 59 alin. (1), alin. (2), alin. (3), alin. (3^1) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, și a sarcinilor din fișa postului, lui Cernicenco Serghei, șef adjunct al Biroului de probațiune Drochia, șef al Secției supraveghere și pedepse complementare (sediul Rîșcani), i s-a aplicat sancțiunea disciplinară sub formă de ,,*****", în conformitate cu art. 58 lit. b) din Legea nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public. (f.d.4-6, dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 04/03-2026 din 10 decembrie 2025, Inspectoratul Național de Probațiune a respins cererea prealabilă depusă de Sergiu Cernicenco.

Analizând ordinul contestat în coraport cu explicațiile depuse și a materialelor cauzei, instanța constată că faptele imputate reclamantului Cernicenco Serghei prin ordinul contestat se rezumă la următoarele: neparticiparea la seminar, pretinsa nerespectare a programului de muncă, neexecutarea ordinelor, neglijența, atingerea prestigiului INP, completarea foii de parcurs, registrul deplasărilor, consumul de combustibil și pretinsa utilizare personală a automobilului.

Instanța menționează că, pârâtul a demonstrat absența de la seminar care a avut loc la data de 22 septembrie 2025, cu genericul ,,Executarea pedepselor neprivative de libertate prin prisma hotărârilor judecătorești", în incinta Institutului Național al Justiției, însă nu a motivat absența de la serviciu a reclamantului. Or, din explicațiile reclamantului Sergiu Cernicenco acesta a recunoscut că nu a participat la seminar, dar nu a lipsit de la serviciu, nu a refuzat executarea unei

dispoziții, nu a manifestat neglijență repetată.

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul autorității publice nu a oferit un răspuns direct pentru fiecare faptă în parte, s-a reluat ideea doar că reclamantul nu s-a prezentat la seminar, or un singur episod nu devine repetat prin simpla repetare a aceleiași afirmații în ordin și în referință. Or, neglijența disciplinară presupune o abatere de la standardul de diligență profesională cerut funcționarului, iar când legea menționează caracterul repetat, autoritatea trebuie să probeze conduita care se repetă, nu doar un episod.

Instanța de judecată subliniază că, ancheta de serviciu reprezintă o etapă a procedurii administrative soldate cu emiterea ordinului de sancționare disciplinară. Deci, din circumstanțele faptice descrise în materialele anchetei de serviciu, reproduse ulterior în ordinul nr.1608-p din 17 noiembrie 2025 s-a conturat o sancțiune disciplinară și anume „*****”.

În acest sens, instanța menționează că autoritatea publică nu și-a motivat soluția privind aplicarea sancțiunii disciplinare „*****”, în contextul în care, ordinul nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025 nu a delimitat suficient faptele pentru care reclamantul a fost sancționat, ori, actul administrativ individual defavorabil pornește de la faptul neparticipării la seminar, dar sunt relatate și elemente de programul de muncă, dispozițiile conducătorului, foile de parcurs, registrul de evidență, automobilul de serviciu, consumul de combustibil și prestigiul instituției. Or, destinatarul actului administrativ trebuie să înțeleagă exact pentru ce este sancționat.

În continuare, instanța se va pronunța asupra sancțiunii implementate față de Cernicenco Serghei.

La individualizarea sancțiunii disciplinare aplicate se ține cont de cauzele şi gravitatea abaterii disciplinare, împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, gradul de vinovăție şi consecințele abaterii, comportamentul general în cadrul serviciului al persoanei respective, precum şi de existența altor sancțiuni disciplinare.

În speță, conform procesului-verbal nr.2 din 24 octombrie 2025 al ședinței Comisiei de disciplină din cadrul Inspectoratului Național de Probațiune, Comisia a supus votului concluzia formulată de membra cu atribuții în desfășurarea anchetei disciplinare, potrivit căreia fapta comisă de dl Sergiu Cernicenco, a constituit abatere disciplinară în conformitate cu prevederile art.57 lit. a), e), f), g) din Legea nr.158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public și în temeiul art.58 lit. b) din Legea nr.158/2008 i-a fost aplicată sancțiune disciplinară - *****.

Instanța notează că cercetarea ordinului nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025, raportului de anchetă, procesului-verbal al ședinței Comisiei de disciplină, degajă suficiente dovezi asupra faptului că autoritatea publică pârâtă nu a abordat criteriile de individualizare a sancțiunii disciplinare, nu a arătat motivele care au determinat-

o să aplice sancțiunea de „*****” și nu alte sancțiuni din cele prevăzute expres și exhaustiv la art. 58 din Legea cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008. Or, aplicarea sancțiunii disciplinare nu reprezintă o chestiune de oportunitate (art. 225 alin. (1) din Codul administrativ) ci derivă din dreptul discreționar consacrat la art. 137 din Codul administrativ, care dirijează comportamentul autorității publice pe această dimensiune.

Aserțiunea pârâtului precum că abaterea disciplinară este una *a priori* gravă nu poate fi reținută atât timp cât opțiunea respectivă nu a fost justificată, iar marja de discreție impunea o abordare minuțioasă, inclusiv în lumina circumstanțelor atenuante și agravante ale speței.

În segmentul dat, instanța va evidenția că, legalitatea, oportunitatea, discreția reprezintă dimensiuni juridice distincte ale actelor administrative care nu urmează a fi confundate. O asemenea concluzie nu rezidă direct din Codul administrativ, care nu definește în general noțiunea de oportunitate sau dreptul discreționar, însă se deduce dintr-o analiză multiaspectuală a legislației conexe și doctrinei juridice.

Legalitatea unui act administrativ poate fi verificată prin raportare la următoarele condiții generale: conformitatea cu dispozițiile constituționale, cu legile adoptate de Parlament şi cu toate actele normative cu forță juridică superioară; competența emitentului; forma şi procedura prevăzută de lege. Principiul legalității evocă acea calitate a actului administrativ de a corespunde legii în accepțiunea lato sensu, atât din punct de vedere al categoriilor de acte normative incluse în sintagma lege, cât și din punct de vedere al prescripțiilor legii în ceea ce privește forma, fondul și limitele competenței organului care emite actul administrativ.

Prin oportunitate înțelegem realizarea sarcinilor și atribuțiilor legale în termen optim, cu cheltuieli minime de resurse materiale și spirituale, dar cu eficiența cât mai mare, precum și alegerea celor mai potrivite mijloace pentru realizarea scopului legii. Oportunitatea vizează: momentul în care se adoptă actul administrativ (actualitatea), locul şi condiţiile concrete în care urmează să se aplice un act administrativ, conformitatea cu scopul legii, mijloacele, durata, calitatea vieţii şi interesul public.

Dreptul de apreciere sau puterea discreţionară reprezintă acea marjă de libertate lăsată la libera apreciere a unei autorităţi astfel ca, în vederea atingerii scopului indicat de legiuitor, să poată recurge la orice mijloc de acţiune în limitele competenţei sale. Dincolo de aceste limite, autoritatea respectivă va acţiona cu exces de putere ce poate fi cenzurat în instanţa de judecată.

Chestiunea oportunităţii actelor administrative este strâns legată de dreptul de apreciere (puterea discreţionară) al organelor administraţiei de stat care reprezintă o facultate recunoscută de lege a acestor subiecţi de drept în alegerea soluţiilor celor mai adecvate pentru aplicarea eficientă a legii.

Legislatorul național prin dispoziția art. 225 alin. (1) din Codul administrativ, a exceptat expres de la controlul judecătoresc, segmentul de oportunitate a actului administrativ, totodată a limitat competențele instanței în verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar la următoarele elemente: luarea în considerare a tuturor faptelor relevante; respectarea limitelor legale ale dreptului discreţionar; exercitarea dreptului discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Instanța subliniază că, dacă autoritatea publică poate decide discreţionar şi doar una din mai multe consecinţe juridice este legală, atunci dreptul discreţionar al autorităţii publice se reduce la alegerea consecinţei juridice/soluţiei legale. Dreptul discreționar derivă din cadrul normativ aplicabil, legislatorul operând cu noțiuni: ”poate”, ”are dreptul”, ”fie/sau” etc, care per ansamblu conturează posibilitatea autorității publice de a opta între mai multe conduite de urmat. Dacă legislatorul utilizează noțiunile: ”trebuie”, ”urmează”, ”este obligat” etc, atunci în aceste cazuri nu devine incident dreptul discreționar. Dreptul de a admite dezideratele solicitantului sau a le respinge, în mod formal, configurează o putere discreționară, însă în acest caz, legislatorul nu conferă expres consecințe/soluții alternative.

De asemenea, este de menționat că pârâtul nu a motivat aplicarea sancțiunii conform testului de proporționalitate, ori, măsura luată trebuie să fie adecvată – să poată în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară - indispensabilă pentru îndeplinirea scopului, şi proporțională - să asigure justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit.

La acest aspect, se impune a învedera că conform art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile şi libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională, dacă este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; este necesară pentru atingerea scopului; este rezonabilă, iar măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Se va sublinia că contracararea abuzurilor şi a exceselor de putere se realizează prin evaluarea de către instanța de judecată a puterii discreţionare a autorităţii publice pârâte, raportând-o la situaţia de caz concretă, pentru a stabili dacă limitele acesteia sunt depăşite, iar autoritatea publică a intrat în zona excesului de putere. Acest fapt nu trebuie interpretat ca fiind o imixtiune în activitatea autorităţilor, deoarece actul administrativ este anulat doar în cazul în care este ilegal şi nu inoportun.

În segmentul dat, sunt elocvente concluziile Curții Europene a Drepturilor Omului care a menționat că, obiectul și scopul art. 18 din Convenție îl constituie interzicerea abuzului de putere [Merabishvili împotriva Georgiei (MC), 2017, pct.

303 și 306; Ilgar Mammadov împotriva Azerbaidjanului (procedură privind neîndeplinirea obligațiilor) (MC), 2019, pct. 189]. În conformitate cu Travaux préparatoires [Lucrările pregătitoare] ale Convenției, aceasta prezintă o „aplicare a teoriei aplicării greșite a puterii” [CDH (75) 11, pag. 8]. Acesta protejează împotriva reprimării de către stat a drepturilor și libertăților enunțate în Convenție „prin măsuri minore care, deși sunt aplicate sub pretextul organizării exercitării acestor libertăți pe teritoriul său, sau al protejării literei legii, au efectul opus” (ibidem, pag. 3). Susținerile privind existența unor motive necorespunzătoare sau scopuri ascunse aflate la baza restrângerilor aplicate drepturilor enunțate în Convenție sunt formulate uneori și examinate în temeiul normelor materiale ale Convenției. Cu titlu exemplificativ cauzele, Organizația Macedoneană Unită Ilinden – PIRIN și alții împotriva Bulgariei (nr. 2), Jordan împotriva Regatului Unit, Bączkowski și alții împotriva Poloniei, Merabishvili împotriva Georgiei.

În rezultat, analizând deficiențele admise pe parcursul procedurii administrative, instanța conchide că unica modalitate de remediere a drepturilor reclamantului în situația dedusă spre examinare, este anularea Ordinul Inspectoratului Național de Probațiune nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025 „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare d-lui Sergiu Cernicenco” - *****, cu restabilirea în drepturi a reclamantului, conform legii.

Cu privire la pretenția privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică, instanța de judecată menționează următoarele.

În concordanță cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

În conformitate art. 96 Cod procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. (1^1) Cheltuielile menţionate la alin. (1) se compensează părţii care a avut câştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În context, conform practicii CtEDO, cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime. Cuantumul cheltuielilor pentru asistența juridică trebuie astfel stabilit, încât acesta să fie rezonabil și să nu constituie sume excesive. Astfel, reclamantul are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor, având în vedere că s-a dovedit faptul că ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (Nilsen și Johnsen v. Norvegia din 25.11.1999, § 62).

În această ordine de idei, se reține că avocatul Sergiu Musteață a prezentat bonul de plată seria DAAnr.68284028 din 12.12.2025 și contractul de asistență juridică nr.ME/2025/12/05 din 12.12.2025. Prin urmare, reclamantul, fiind

reprezentată de către avocat, a suportat cheltuieli de asistență juridică în mărime de 10 000 (zece mii) lei.

Astfel, ținând cont de numărul de ședințe care au avut loc, de complexitatea cauzei și de soluția pronunțată pe marginea litigiului, instanța conchide că suma de 7 000 lei, reprezintă un cuantum real, necesar și rezonabil pentru asistența juridică acordată pe marginea cauzei deduse judecății.

Corespunzător, pretențiile reclamantului privind încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată compuse din cheltuieli de asistență juridică în sumă de 10 000 lei urmează a fi admise parțial, cu încasarea din contul Inspectoratul Național de Probațiune în beneficiul lui Sergiu Cernicenco, a sumei de 7 000 (șapte mii) de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

Din considerentele enunțate, instanța de judecată ajunge la concluzia de a admite parțial acțiunea în contencios administrativ înaintată de Sergiu Cernicenco împotriva Inspectoratului Național de Probațiune cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul Administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parțial acțiunea.

Se anulează Ordinul Inspectoratului Național de Probațiune nr. 1608-p din 17 noiembrie 2025 ,,Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare d-lui Sergiu Cernicenco” - *****.

Se încasează de la Inspectoratul Național de Probațiune în beneficiul lui Sergiu Cernicenco cheltuieli de asistență juridică în sumă de 7 000 (șapte mii) de lei.

În rest, pretențiile se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (mun. Chișinău, str. Kiev 3).

Președintele ședinței,
Judecător Rodica Nicula